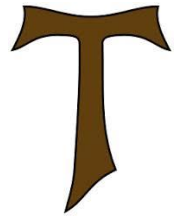

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 22 17 setembre 2017 núm. 203

ofscat.jimdo.com

ofspompeia@hotmail.es

UN NOU CURS RERE LES PETJADES DE SANT FRANCESC

EXPERIÈNCIES D'UN MOTARD (2)

A la vida hi ha de tot. Vaja, a la vida hi ha de tot però de tot el que hi ha a la vida. I és a la vida on et passen les coses que t'han de passar, no passen en cap altre lloc. I és cert, la vida és una concatenació d'esdeveniments que es van succeint, amb més intensitat o menys, amb major o menor rellevància, unes vegades més fluids i d'altres vegades més esporàdics... Aquest esdeveniments, doncs, uns queden oblidats de tal manera que ni encara que et torturessin no series capaç de recordar-los i uns altres que et marquen definitivament i per sempre.

Tampoc no és sempre ben bé així. A voltes vius quelcom que queda oblidat però gràcies a noves vivències, noves experiències, moltes vegades ni tan sols són vivències ni experiències, es tracta només de situacions concretes i prou, allò que ja no hi era torna a aparèixer altra vegada perquè un nou esdeveniment, o com ja hem comentat, una nova situació viscuts te l'ha evocat i l'ha fet aflorar. I fins i tot pots arribar a establir relacions entre uns i altres que d'una altra forma hauria estat impossible.

Al poble, a casa, teníem la botiga del llogaret. La màxima de la mestressa de la botiga, ma mare, procurà, com tothom, satisfer al màxim els seus clients. Entre d'altres ultramarins també veníem el pa. I alguna vegada, alguna mestressa, mancada de precisió quotidiana, feia curt de pa a la taula. Aleshores venia a casa i ja no n'hi havia. La mama, amb un sentit de la responsabilitat, per a mi, exacerbava, o bé donava el pa que hi havia a casa o feia que el seu fill, un servidor, anés a Vencillón, el poble del costat, situat a uns tres quilòmetres i mig o bé quatre, a casa del senyor Josep M^a, a buscar pa per a l'ocasió. Òbviament, l'excés de confiança feia que el fet s'anés repetint molt sovint i ja era un costum calcular per sota el consum perquè hom sabia que si faltava el pa, el "pringat" de torn, és a dir, un servidor de vostès, prop del mig dia i sota un sol de justícia que queia sobre l'estepa aragonesa, prendria la bicicleta, una motxilla, i aniria a buscar el pa tantes vegades com fes falta. Algun cop fins a tres vegades.

Doncs, era tornant de Vencillón, al creuament entre la carretera general i davant del desviament cap al Pilar (un altre llogaret prop del poble). Encara no sé per quins set sous, es sortí de la ferradura la sirga del freno. Feia baixada i la meua velocitat era més que considerable i tot arribant a la carretera, en un perillós revolt al costat de l'encreuament, on ja algú hi havia deixat la pell abans per la manca de visibilitat, servidor de vostès, no volgué arriscar-se a sortir a la carretera sense fer primer el degut "stop", no tant per a complir el codi de circulació, es tractava de no córrer el risc davant el fet de no poder veure què venia i qui venia.

Al veure que el fre no responia vaig optar per frenar "a la paisana", proesa especial que consisteix en posar el peu entre la barra ascendent del quadre de la bicicleta i la roda de darrere. Ho vaig fer molt en sec perquè no quedava espai per a reaccionar. La morrada va ser espectacular. Com a morrada, he de dir i dispenseu-me la petulància, va ser quelcom meravellós, perfecte, sublim. Quina patxada! Fa més de quaranta

anys i encara hi ha pols aixecat. Vaig parar el cop amb les mans. La "gravilla" del terra me les deixà en carn viva. Una platja de pedretes incrustades dins la pell. La ferida va ser tan encantadora que durant dues setmanes no podia ni tancar les mans. Això sí, la gorra no se'm caigué del cap. Vaig treure una clara conclusió. De la nefasta experiència vaig treure conclusions determinants que vaig aplicar des d'aleshores: si agafava la bicicleta... guants al canto. Fins al punt, tant clar encara ho tinc, que si hagués d'anar en bicicleta per apagar el despertador des del llit a la tauleta de nit em posaria guants.

Sortia amb la "Kawa" del convent del Remei de Vic cap a La Bisbal. Agafo l'Avda. de l'Estadi i dono gas a la moto, vaig amb tercera. Al mateix temps surt un cotxe de la Ronda Ausetans que no em va veure i se'm clava al davant. Vaig clavar la moto. Els frens perfectes però jo vaig sortir volant no sé quants metres acabant amb el cap sota un turisme aparcat al cantó esquerre del carrer, davant la parròquia de Lourdes. Aquesta vegada la Mare de Déu va fer un altre miracle. En dono fe. Em vaig aixecar, em vaig treure el casc, el pobre conductor implicat no va tenir un infart perquè la Mare de Déu va fer un altre miracle, també en dono fe i fetes les diligències recullo la moto i l'arrossego, com puc -em vaig trencar la clavícula-, cap al convent.

En Jordi, un bon remeient que m'havia ofert la moto perquè sabia de les meves aficions, em digué que si havia mirat el casc. Jo no hi havia reparat. Quan vaig veure el casc m'esfereí i esgarrií. Em vaig haver d'asseure per treure les conclusions pertinents. Jo no havia notat el més mínim cop. Res de res. Quan me'l vaig treure ho vaig fer amb tota la naturalitat. No vaig sentir absolutament res però... els "peròs" de la vida... la "morrera" de plàstic estava arrencada d'una banda i havia un esgarrinxada formidable sobre la part del casc que cobria la meva templa esquerra. Vaja, que em podeu llegir gràcies al casc, us ho ben asseguro. No cal que digui que els guants també els portava.

Vaig començar a fer consideracions. De la primera patacada vaig concloure que m'havia de posar guants. En aquesta patacada, de no haver portat el casc ja no hauria estat a temps de treure conclusions positives de cara a l'experiència aconseguida. Ja no hauria descobert que calia portar-lo, ja no hi seria a temps perquè molt possiblement ja no hauria tornat a anar amb moto i a fumar tampoc. Sempre havia dit que el casc era una nosa, que prenia agilitat i que el portava per no haver de pagar la considerable multa amb la que estaven amenaçats els qui no el portaven. Però el casc em salvà la vida.

Són dos moments viscuts que he llegit amb el pas del temps, els he connectat entre ells i que m'han marcat i m'han fet valorar moltes coses que passaven desapercebudes. Si el fet hauria estat al revés, el casc abans que els guants, l'experiència dels guants ja no l'hagués pogut fer... Ho intento aplicar a la vida. Acabo com el mes passat: Que cadascú tregui les seves conseqüències perquè jo ja he tret les meves. I si ho faig amb criteris franciscans...

Fra Joaquim Recasens, ofm

NECROLÒGICA

El dia 23 d'agost a la nit traspassà a la casa del Pare el nostre germà Josep Ramon Badia Margarit, que va ser durant molts anys el ministre de la nostra fraternitat de Tarragona.

El funeral fou a església de Santa Clara el dia 25 d'agost 2017, amb l'assistència de 16 sacerdots, presidit pel Sr Arquebisbe Jaume Pujol. Estàvem familiars i amics.

Fou emotiu veure com a sobre el fèretre posaven una casulla blanca.

L'homilia pronunciada pel Sr. Arquebisbe desgranava els 96 anys de la seva llarga vida: infància, estudis franciscans, missió a Amèrica, tornada amb problemes, dispensa eclesiàstica, matrimoni amb la Teresa, naixement de la seva filla Elisenda, treball a la universitat, delegat de la pastoral del malalt, ministre de l'OFS i continuador de la petja franciscana a Tarragona.

A la mort de la seva esposa, ingressat a la residència Bona Llar de Pallaresos va demanar al Sr. Arquebisbe la tornada al ministeri sacerdotal.

El Sr Arquebisbe ho consultà al Sant Pare. Era l'any de la Misericòrdia i el Sant Pare en molt breu temps li va concedir la facultat de concelebrar i predicar l'homilia, cosa que feia cada diumenge a la residència.

Un nebot seu llegí uns versos escrits pel Josep Ramon que van emocionar a tothom per la profunditat de l'escrit.

El proper Pau i Bé de la nostra fraternitat estarà dedicat exclusivament a la seva memòria.

Concelebrant a la capella del Palau Arquebisbal, amb el Sr Arquebisbe i el rector de Pallaresos després de ser-li retornada la facultat pel Papa.

Carles Altadill, ofs

PREPARANT UN NOU CURS...

Des de la perspectiva cristiana m'atreveixo a formular algunes recomanacions o pautes per afrontar el nou curs. Quan comença el setembre s'inicia alhora la normalització de la vida quotidiana. Així com cal pensar i preparar l'inici de qualsevol activitat, també cal preparar-nos interiorment per afrontar amb coratge i serenor «el nou curs».

Sentir-se estimat

Fonamentalment cal viure sentint-se estimat per Déu. Aquesta convicció és fonamental. Com escriu el Papa, «ha de manifestar-se sempre que la iniciativa és de Déu, que "Ell ens ha estimat primer" (1Jn 4,19) i que "és Déu qui fa créixer"» (1Co 3,7).

Aquesta experiència permet afrontar la vida de cada dia amb els seus goigs i sofriments. Sovint, malgrat viure en família i acompanyats, experimentem la solitud o potser una certa fredor en la necessitat de sentir-nos estimats. Sempre, i més en aquests moments, deixem-nos embolcallar per l'amor de Déu.

Estimar i servir

No és gens fàcil estimar de veritat, però és la clau per a viure amb sentit i tastar la felicitat. I l'estimació és una actitud permanent que es va concretant i realitzant per mitjà de molts fets i serveis.

Aquest amor que és donació, servei, interès, compromís... cal viure'l amb realisme cada dia. Pensem en els més propers, en els qui compartim la vida cada dia, la família, els amics, els companys de treball o professió, els veïns.

Pensem també en les institucions que ens acompanyen, ajuden i alhora ajudem, com les parròquies, escoles, esportives, de voluntariat... No oblidem manifestar –quan s'escaigui– que estimem a la persona, sobretot en el si familiar, i no donem per suposat que «ja se sap». Les mostres d'afecte també són necessàries en la rutina del dia a dia. El manament de l'amor sovint es manifesta d'una manera senzilla i humil, però que és decisiva per a trobar gust a la vida.

Pregar

Cada dia més i des de diversos àmbits es reclama la necessitat de silenci, de meditació, d'espais de reflexió.

Per a nosaltres, creients, la pregària és una actitud fonamental, sigui per meditar la Paraula de Déu –molt especialment els evangelis–, sigui per donar gràcies i lloar, sigui per demanar en les nostres necessitats o per reviure les situacions de vida en companyia de Jesús.

La comunicació amb Aquell que és l'Amor i la Vida, amb Aquell la paraula del qual guaireix i és motiu de pau i perdó, és necessària. Pregar t'ajuda a experimentar que des de la seva creu m'encoratja en les meves creus, des de la seva resurrecció em comunica esperança, i que m'estima tant i m'ho fa sentir que ja no puc deixar d'estimar-lo i d'estimar.

Agrair

És molt important donar gràcies perquè mostra que som conscients del que rebem i de qui ho rebem. Gràcies per la vida, gràcies pel matí, per les persones que he trobat i m'han saludat.

Gràcies per aquells que vetllen per mi o dels quals he rebut un bon dia o unes paraules d'afecte, de consol; pels qui m'han ofert el somriure... Siguem agraïts i rebrem agraïment, ja que així «caurem en gràcia».

Valorar les coses senzilles de cada dia

Normalment no vivim fets extraordinaris, sinó fets i situacions quotidianes que configuren la vida. Són aquests fets i aquestes situacions, que es viuen des del matí fins al vespre, el que cal valorar, si no volem que esdevinguin una llosa pesant que arrosseguem per força.

Són pautes de vida per si et serveixen!

Francesc Pardo i Artigas, Bisbe de Girona

PEREGRINACIÓN A CRACOVIA

Orden Franciscana Seglar de Granollers

La Fraternidad de la OFS de Granollers ha organizado una Peregrinación a Cracovia con el fin de conseguir beneficios espirituales, enriquecimiento cultural y promoción vocacional de la OFS.

17 personas, entre hermanos y feligreses de la Parroquia San Antonio de Padua y Virgen de Montserrat, salíamos el 3 de Julio hacia Cracovia y estuvimos hasta el 10 de Julio. Contamos con la inestimable guía de nuestra hermana Wioleta y nos asistió espiritualmente nuestro asistente, Fray Gonzalo Gallardo.

Iniciamos el primer día con la Eucaristía en la capilla de San Juan Pablo II, en el Santuario de San Juan Pablo II. En la capilla se encuentra la primera lápida de su tumba y una gota de su sangre. También está la sotana que llevaba cuando atentaron contra él en la plaza del Vaticano. Este santuario es de dos plantas, siendo una ventana a la vida del que fue a Papa y una forma única de sentirse cerca del Santo.

De allí al Santuario de la Divina Misericordia. La beatificación y la canonización de Sor Faustina han contribuido al crecimiento dinámico de este santuario, Juan Pablo II jugó un papel importante dándolo a conocer. El 17 de agosto de 2002 consagró la Basílica y confió el mundo a la Divina Misericordia. Allí individualmente, en silencio le expusimos nuestros anhelos y deseos y las necesidades de personas y del mundo entero. De forma comunitaria rezamos la coronilla.

Por la tarde visitamos Wawel: es el nombre de una colina en el lado izquierdo del río Vístula en Cracovia. El Castillo Real y la Catedral están situados en dicha colina. Visitamos la Catedral, donde algunos célebres polacos están enterrados, su campanario y el castillo. Paseando por las calles de Cracovia hacia la Plaza de los Paños, nos encontramos con el que había sido secretario personal del Papa Juan Pablo II, Stanislaw Dzwisz, que gustosamente nos saludó y posó con nosotros para la foto.

El segundo día visitamos a Wodowice, pueblo natal de San Juan Pablo II. Celebramos la Eucaristía en la Iglesia donde fue bautizado. Recorrimos la casa-museo, lugar donde vivió. Pudimos descubrir parte de su vida de niño y adolescente a través de fotos, de objetos personales... y cómo surgió su vocación sacerdotal

El jueves visitamos Cztochowa. Allí se encuentra el Monasterio paulino de Jasna Góra (traducido literalmente como “Montaña Clara”), fue construido en el siglo XIII y en

él se encuentra la imagen de la Virgen Negra de Czestochowa. Visitamos el Santuario y el museo y como todos los días celebramos la Eucaristía. Nos quedamos al Appel, que es una ceremonia donde se entrelazan cantos, reflexiones, oraciones, para terminar tapando con un velo a la Virgen. Este día no la taparon porque hicieron adoración durante toda la noche. Pudimos sentir en nuestra piel la veneración que siente el pueblo polaco hacia su Virgen.

La Eucaristía del viernes la celebramos en el convento de los Franciscanos Menores Conventuales en Cracovia. Esta basílica fue construida entre 1237 y 1269 para los monjes franciscanos llegados desde Praga, la basílica de San Francisco de Asís fue una de las primeras construcciones de ladrillo de Cracovia y es una de las iglesias más antiguas de la ciudad. Allí se encuentra las reliquias de la Beata Angela S. Está el banco donde el Papa Juan Pablo II iba a rezar, cuando era cardenal de Cracovia, ya que el Palacio episcopal está enfrente.

De allí fuimos a las minas de sal en Wieliczka. Un recorrido de 3,5 Km donde vimos subterráneos, esculturas y salas. Sin duda la más espectacular la capilla de St Kinga, una sala de 54 m. decorada completamente de sal con esculturas como la Última Cena, el Belén, el Sagrado Corazón, San Juan Pablo II...

El sábado nos desplazamos hasta Auschwitz – Birkenau. Como preparación visitamos el museo del P. Kolbe, a pocos kilómetros del campo de Birkenau, en el convento de los Franciscanos menores Conventuales, se encuentra un museo con pinturas de un superviviente de Auschwitz, que tomó el pseudónimo de Maria, un amigo suyo que murió en el campo. Nos explicó los cuadros una religiosa de la congregación del P. Kolbe y de la Inmaculada con una sensibilidad y una pasión que nos conmovió a todos. Esta hermana pasó mucho tiempo con el autor de las obras. En la Iglesia del convento celebramos la Eucaristía.

Visitamos Auschwitz, los barracones donde se conservan utensilios, ropas, retratos, cabellos, gafas, maletas... En el paredón donde fusilaban a las personas tuvimos una oración y un recuerdo a la vida del Padre Kolbe. También pudimos visitar la celda de castigo donde murió el P. Kolbe y que hace meses la visitó el Papa Francisco donde puso un cirio y rezó.

Estando visitando el campo de concentración, nos cayó una tromba de agua que hizo que algunos del grupo tuviéramos que desistir en la visita, los más intrépidos pudieron

ver los hornos crematorios. Sin duda fue un día que nos puso los pelos de punta, recordando lo que puede llegar a hacer el ser humano.

El Domingo partimos para Zakopane, ciudad situada al pie de las montañas Tatra, muy turística. De camino paramos en el pueblo natal de Angela S. y nos hicieron una fraterna acogida nuestros hermanos de la OFS, haciéndonos vivir lo que significa formar parte de una misma Orden. Tuvimos una oración en la Iglesia antigua del pueblo donde tienen una imagen de la Beata. Por supuesto, no pudo faltar el café y los

pasteles caseros, hechos por ellas. En Zakopane celebramos la Eucaristía en la Iglesia dedicada a la Virgen de Fátima. Subimos en el funicular a las montañas Gubalówka y donde se pueden disfrutar de unas magníficas vistas. Paseamos por el mercadillo y fuimos al convento donde se hospedaba el P. Kolbe cuando le enviaban para que fuera a recuperar su salud.

El lunes paseamos por el barrio judío de Cracovia, visitamos la Sinagoga, el Gueto y el museo de la fábrica de Oscar Schindler. La Eucaristía que celebramos este día, fue para dar gracias por los bienes espirituales recibidos en esta peregrinación, en la basílica de San Francisco, donde estuvimos acompañados por la fraternidad local de la OFS de esta Iglesia. Teniendo al final un intercambio de impresiones, gracias a las traducciones de nuestra hermana Wioleta.

Javi Conejo, ofs Granollers

Anar a Assís i tornar anar a Assís

No és el mateix anar a Assís, que tornar anar a Assís, o anar-hi un altre cop.

Quan hi vas la primera vegada, la curiositat històrica i artística, el delit per conèixer els llocs on van esdevenir tot un seguit de fets les conseqüències dels quals encara interpretem, revivim o reconstruïm, llocs on si tanques els ulls escoltes encara el Càntic de les Criatures, ... Fins i tot l'atracció turística pot ser motiu de la nostra emoció de peregrins.

Estar a Assís i voltar pels carrerons que ha havien transitat Francesc, Clara i els seus primers companys té, lògicament, un atractiu molt gran per a tots nosaltres, que no deixem de ser els “darrers” companys, el últims a afegir-nos a una llarguíssima corrua de franciscans laics.

Des de la primera visita, Assís et toca i et marca; et convida, com si et digués: Aquí és casa teva. Si et deixes dur per l'encant del lloc i et fixes en l'actitud dels teus companys de viatge, veuràs que viuen unes sensacions semblants a les teves, i estareu d'acord en aquest encant quan ho comenteu al caliu de la confiança ...

La tornada d'Assís és molt diferent de l'anada.

Som, sense adonar-nos, uns altres. Hi hem estat i ho hem vist. Potser tornem amb més dubtes, potser amb una fe més esvalotada, he de fer, he de fer ... cal pair la peregrinació. Explicar-nos a nosaltres mateixos allò que hem viscut i sentit a cada moment. Repassar el viatge des del cor, intentar fer reviure unes sensacions.

El comentari amb els companys, veure plegats les fotos, explicar anècdotes com en una pregària compartida, allarga el viatge. Tornem a Assís, encara que sigui a través del visor.

Quan tornis a Assís, ja que desitjaràs anar a casa teva, el viatge serà més eixut. Peregrinaràs envoltat per la colla de companys de viatge amb els que compartiràs, riuràs i et sentiràs acollit, però, a poc a poc, aniràs sentint la necessitat de cercar moments de soledat. Ell et cridarà, i tu buscaràs un racó amè per propiciar l'acarament, l'estar “a soles” amb ell, amb Francesc, que s'anirà transmutant amb el Crist crucificat, mort i ressuscitat. I ploraràs amb dolor per la mort i amb joia per la resurrecció en un racó d'un lloc determinat d'Assís.

Segur que tot passejant algun racó et crida que seguis, i a Assís hi ha molts racons.

Carles Fontanals, ofs

AGENDA

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Diumenge 10 de setembre, 2n. diumenge.

Fraternitat de Pompeia, 9h. Trobada, i Assemblea. 10,30h. Eucaristia. 11,30 espai obert al diàleg i la fraternitat, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Diumenge 17 de setembre, 3er. diumenge.

Fraternitat d'Arenys de Mar, Inici de curs a Sant Martí del Montnegre. 9h. Sortida davant el Calisay, 10h. Acolliment i petit esmorzars, 11h. Eucaristia, 12h. Assemblea. Tema a càrrec de Fra Cinto Durán " La dinàmica capitular de Sant Francesc i els seus germans". 13h. Programació del curs i diàleg. 14h. Dinar fratern i compartit (cadascú porta quelcom per a compartir).

Dissabte 23 i diumenge 24 de setembre, Capítol Nacional a Madrid.

Diumenge 24 de setembre, 4rt. diumenge.

Fraternitat de Granollers, 12,30h. Eucaristia, 14h. dinar compartit, 15,30h. Oració, 15,30h. Presentació i aprovació, si s'escau, per part dels germans de la fraternitat, del programa per a aquest curs 2017-2018, 16,30h. Projectió de les fotografies del Pelegrinatge que vàrem fer el passat mes de juliol a Cracòvia.

Dissabte 7 d'octubre, 9,30h. Acollida, 10h. Missa, 10,30h. Capítol ordinari. Benvinguda i obertura del capítol, a Pompeia-Grups, Riera Sant Miquel 1bis,08006 Barcelona.

**Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis entl.2n.
08006 Barcelona, Tel. 635 612 431.**